

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 273/08-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. septembra 2008 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti H., so sídlom B., zastúpenej advokátom JUDr. J. K., B., vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 26 Ústavy Slovenskej republiky jej práva podľa čl. 10 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom ministra dopravy, pôšt a telekomunikácií Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 90/2005 a jeho rozhodnutím zo 6. júna 2005, ako aj vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 26, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1, čl. 10 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 1 S 260/2005-54 z 26. októbra 2006 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 5 SŽ-o-KS 156/2006 a jeho rozhodnutím z 13. decembra 2007 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti H. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. augusta 2008 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti H., so sídlom B. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. J. K., B., označené ako „*Návrh (Sťažnosť)*“ vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 26 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 10 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom ministra dopravy, pôšt a telekomunikácií Slovenskej republiky (ďalej len „minister“) v konaní vedenom pod sp. zn. 90/2005 a jeho rozhodnutím zo 6. júna 2005, ako aj vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 26, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1, čl. 10 a čl. 13 dohovoru uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 1 S 260/2005-54 z 26. októbra 2006 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Sž o KS 156/2006 a jeho rozhodnutím z 13. decembra 2007.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti okrem iného uviedla:

„Žiadosťou zo dňa 25. 5. 2005 doručenou dňa 27. 5. 2005 sťažovateľ žiadal porušovateľa v 1. rade v súlade súst zák. č. 211/2000 Z. z. - zákona o slobodnom prístupe k informáciám (ďalej len ZSPI) o sprístupnenie informácií týkajúcich sa Zmluvy o upísaní a kúpe akcií spoločnosti S., a. s (pred tým S., a. s.) uzavretej dňa 18. 7. 2000 medzi porušovateľom v 1. rade, S., a. s. , F. a D., Bonn.

Rozhodnutím č. 11/2005-1 zo dňa 6. 6. 2005 porušovateľ v 1. rade žiadosti sťažovateľa nevyhovel s odôvodnením, že ide o utajované informácie, resp. že ide o informácie poskytnuté porušovateľovi v 1. rade osobou nie povinnou podľa ZSPI.

Proti uvedenému rozhodnutiu podal sťažovateľ rozklad, o ktorom dňa 24. 6. 2005 rozhodol minister dopravy, pôšt a telekomunikácií Pavol Prokopovič rozhodnutím č. 90/2005 (nie však ako vedúci ústredného orgánu štátnej správy ako to vyžaduje ust. § 61 ods. 2 zák. 71/1967 Zb. - Správny poriadok, lebo tento orgán štátnej správy nie je v záhlaví rozhodnutia uvedený, ale ako osoba nelegitimovaná, ktorá neuviedla za koho koná, tak ako to aj vyžaduje rozsudok NSSR č. k. 6 Sž 138-141/02).

Keďže rozhodnutie ministra Prokopoviča, ktoré postráda základné náležitosti

rozhodnutia štátneho orgánu podľa Správneho poriadku a ustálenej judikatúry (sťažovateľ predkladá súdu staršie rozhodnutia porušovateľa v 1. rade, kde požiadavku zákonných náležitostí rozkladového rozhodnutia porušovateľ rešpektoval uvedením konajúceho ústredného orgánu štátnej správy, čo potvrdzuje sťažovateľom uvádzaný právny názor vyslovený NSSR v roku 2003) je nulitným rozhodnutím, sťažovateľ sa žalobou po uplynutí zákonnej lehoty na druhostupňové rozhodnutie podľa ZSPI dňom 30. 6. 2005 (kedy začína platiť fikcia vydania fiktívneho negatívneho rozhodnutia) obrátil na Krajský súd v Bratislave - porušovateľa v 2. rade a žiadal zrušenie fiktívneho rozhodnutia porušovateľa v 1. rade, keďže rozhodnutie ministra Prokopoviča nie je možné považovať za platné. Súčasne žiadal sťažovateľ zrušenie aj prvostupňového rozhodnutia porušovateľa v 1. rade z dôvodu jeho rozporu s viacerými zákonmi a z dôvodu jeho nepravdivého odôvodnenia.

Krajský súd v Bratislave (porušovateľ v 2. rade) uznesením z 26. 10. 2006 č. k. 1S 260/2005 konanie o žalobe sťažovateľa zastavil, lebo dospel k názoru, že fiktívne rozhodnutie porušovateľa v 1. rade neexistuje, lebo rozhodnutie ministra Prokopovičova z 24. 6. 2005 považuje za bezchybné. Námietky sťažovateľa o nulitnosti rozhodnutia neobsahujúceho zákonné náležitosti súd odignoroval a v odôvodnení rozhodnutia sa s nimi nevyporiadal. Ostatnými dôvodmi žaloby sa súd vôbec nezaoberal.

Proti uvedenému uzneseniu podal sťažovateľ odvolanie k NSSR - porušovateľovi v 3. rade, ktorý uznesením zo dňa 13. 12. 2007 č. k. 5 Sž-o-156/2006 rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave potvrdil. Vo svojom rozhodnutí sa NSSR stotožnil s názorom Krajského súdu v Bratislave a toto svoje rozhodnutie odôvodnil konštatovaním, ktoré je v príkrom rozpore so závermi rozsudku NSSR č. k. 6 Sž 138-141/02 z 29. 1. 2003 a ministra označuje za správny orgán druhého stupňa. A to všetko napriek tomu, že za žalovaného vo veci naďalej vo svojom rozhodnutí označuje MDPT SR a nie samotného ministra. Číže je zreteľný jasný vnútorný rozpor logiky rozhodnutia NSSR v tejto veci, resp. stoja tu vedľa seba dve protichodné rozhodnutia Najvyššieho súdu SR čo spôsobuje právnu neistotu pri ochrane základných ústavných práv sťažovateľa.

Uvedené konečné rozhodnutie vo veci bolo sťažovateľovi doručené dňa 26. 6. 2008...,

Rozhodnutiami porušovateľa v 1. rade bolo sťažovateľovi nezákonne odoprené

sprístupniť informáciu, ktorá v súlade s ustanoveniami ZSPI a zákona o ochrane utajovaných skutočností nemôže tvoriť obchodné tajomstvo ani utajovanú skutočnosť, resp. je označovaná porušovateľom nezákonne za utajovanú, resp. k jej utajeniu prišlo nezákonným postupom.

S ohľadom na uvedené jednoznačne vyplýva a sťažovateľ považuje za preukázané, že nezákonným postupom porušovateľa v 1. rade, ktorý nerešpektoval generálny príkaz ústavnej normy, mu bolo odoprené základné ľudské a ústavné právo vyjadrené ust. čl. 26 Ústavy SR ako aj v čl. 10 ods. 1 Európskeho dohovoru o ľudských právach garantujúce mu právo na slobodný prístup k informáciám a ich zhromažďovaniu a šíreniu.

Rozhodnutiami Krajského súdu v Bratislave a Najvyššieho súd SR nebola sťažovateľovi poskytnutá súdna ochrana a boli porušené jeho Ústavou SR a Dohovorom zaručené práva, lebo súdy evidentne v rozpore s ustálenou praxou ako správnych orgánov tak v rozpore s už predošlým rozhodnutím NSSR označili zjavne vadné rozhodnutie ministra za rozhodnutie MDPT SR (žalovaného - ako sa uvádza v rozhodnutiach súdu) a to napriek tomu, že toto rozhodnutie nie je a nemôže byť rozhodnutím MDPT SR, lebo tento orgán v rozhodnutí nie je označený v záhlaví a samotný minister koná vždy v mene ústredného orgánu štátnej správy a nikdy nemôže konať sám za seba bez označenia, za ktorý orgán koná. (viď záver NSSR z roku 2003 a prax MDPT SR v rokoch 2002 a násl.)

Sťažovateľ preto má za to, že jeho vec nebola súdmi spravodlivo posúdená a prejednaná a rozhodnutia súdov navodzujú právnu neistotu v danej problematike s ohľadom na predchádzajúcu prax ústredných orgánov štátnej správy pri vydávaní rozkladových rozhodnutí a s ohľadom na skoršie rozhodnutie NSSR 6 Sž 138-141/02 z 29. 1. 2003.

Uvedené rozhodnutia zneisťujú vieru sťažovateľa v právny štát, ktorým Slovenská republika podľa svojej Ústavy je.

Naviac rozhodnutie NSSR bolo prijaté v neprítomnosti sťažovateľa a ten sa nemohol tak vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

S ohľadom na uvedené sťažovateľ konštatuje, že v konaní pred KSBA a NSSR boli porušené jeho Dohovorom v čl. 6 ods. 1 a čl. 13, Ústavou SR v čl. 26 a čl. 46 ods. 1, a čl. 48 ako aj ostatnými zákonmi SR chránené práva a slobody a to najmä tým, že v jeho veci súdy nekonali spravodlivo a za jeho účasti a neposkytli mu ochranu jeho ústavných práv proti

zjavne nezákonnému postupu MDPT SR.

Sťažovateľ navrhuje, aby Ústavný súd po prejednaní sťažnosti sťažovateľa nálezom vyslovil sťažovateľom namietané porušenie jeho základných práv a slobôd v sťažnosťou napadnutých konaniach vedených pred Ministerstvom dopravy, pôst a telekomunikácií SR, Krajským súdom v Bratislave a Najvyšším súdom SR pod sp. zn. 11/2005, resp. 90/2005, resp. 1S 260/2005, resp. SSŽ-o-KS 156/2006 a v týchto konaniach vydanými rozhodnutiami a súčasne navrhuje, aby Ústavný súd SR sťažnosťou napadnuté rozhodnutia uvedených orgánov štátnej správy a súdov zrušil, vec vrátil MDPT SR na ďalšie konanie a súčasne zakázal pokračovať v porušovaní základných práv a slobôd sťažovateľa vpredu označenými porušovateľmi. Súčasne sťažovateľ žiada nahradiť trovy konania a právneho zastúpenia v súlade s príslušnými právnymi predpismi.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne a právomoc ústavného súdu len subsidiárne („...ak o ochrane týchto práv nerozhoduje iný súd“).

Podľa § 25 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom

prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci (v tomto prípade okresného súdu v občianskoprávnom konaní) nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán (všeobecný súd) porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

Podľa čl. 26 ods. 5 ústavy orgány verejnej moci majú povinnosť primeraným spôsobom poskytovať informácie o svojej činnosti v štátnom jazyku. Podmienky a spôsob vykonania ustanoví zákon.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo na to, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Podľa čl. 10 ods. 1 dohovoru každý má právo na slobodu prejavu. Toto právo zahŕňa slobodu zastávať názory a prijímať a rozširovať informácie alebo myšlienky bez zasahovania štátnych orgánov a bez ohľadu na hranice. Tento článok nebráni štátom, aby vyžadovali udeľovanie povolení rozhlasovým, televíznym alebo filmovým spoločnostiam.

Podľa čl. 10 ods. 2 dohovoru výkon týchto slobôd, pretože zahŕňa aj povinnosti aj zodpovednosť, môže podliehať takým formalitám, podmienkam obmedzeniam alebo sankciám, ktoré ustanovuje zákon a ktoré sú nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, územnej celistvosti, predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky, ochrany povesti alebo práv iných, zabráneniu úniku dôverných informácií alebo zachovania autority a nestrannosti súdnej moci.

Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností.

Podľa § 250ja ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku odvolací súd rozhodne o odvolaní spravidla bez pojednávania, ak to nie je v rozpore s verejným záujmom. Na prejednanie odvolania nariadi pojednávanie, ak to považuje za potrebné, vo veciach podľa § 250i ods. 2 alebo sa vykonáva dokazovanie.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00 *mutatis mutandis* II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutie všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlniteľné a neudržateľné, zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00 mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 5898, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00) a zároveň porušenie niektorého z princípov spravodlivého procesu, ktoré neboli napravené v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov. Vzhľadom na subsidiárne postavenie ústavného súdu pri poskytovaní ochrany základných práv a slobôd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy by navyše opačný záver vo veci sťažovateľa poprel doterajšiu judikatúru ústavného súdu vo vzťahu k podmienkam ústavného preskúmania rozhodnutí všeobecných súdov a postavil ho do pozície (štvrtej) opravnej inštancie, ktorá je priamo nadriadená celej sústave všeobecných súdov.

Napokon ústavný súd pripomína aj svoju stabilizovanú judikatúru (napr. II. ÚS 78/05, IV. ÚS 301/07), ktorej súčasťou je aj právny názor, že všeobecný súd zásadne nemôže byť porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ku ktorým patria aj základné práva vyplývajúce z čl. 26 ústavy a práva vyplývajúce z čl. 10 dohovoru, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprosesné princípy vyplývajúce z čl. 46 až 48 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru. O prípadnom porušení základných práv podľa čl. 26 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 10 dohovoru by bolo možné uvažovať zásadne len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprosesných princípov vyjadrených v čl. 46 až 48 ústavy, resp. v spojení s ich porušením.

O arbitrárnosti, resp. svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom možno podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel alebo význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

Sťažovateľka tvrdí, že napadnutými rozhodnutiami ministra, krajského súdu a aj najvyššieho súdu a označenými konaniami krajského súdu a najvyššieho súdu došlo k porušeniu jej základných práv podľa čl. 26, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj jej práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru.

1. Vo vzťahu k namietanému porušeniu označených práv postupom a rozhodnutím ministra a rozhodnutím krajského súdu ústavný súd rešpektujúc princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu vo vzťahu k všeobecným súdom odmietol túto časť sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci.

2. Čo sa týka namietaného porušenia označených práv uznesením najvyššieho súdu, ústavný súd preskúmal napadnuté uznesenie sp. zn. 5 SŽ-o-KS 156/2006 z 13. decembra 2007, ktorým nevyhovelo odvolaniu sťažovateľky proti uzneseniu krajského súdu č. k. 1 S 260/2005-54 z 26. októbra 2006, a potvrdil uznesenie krajského súdu, čo odôvodnil týmto právnym záverom:

„Podľa krajského súdu pri rozhodovaní bolo podstatné, že v danom prípade povinnou osobou bol ústredný orgán štátnej správy – Ministerstvo dopravy, pôšt a telekomunikácií Slovenskej republiky, pretože o odvolaní (rozklade) proti jeho rozhodnutiu v súlade s § 19 ods. 2 treťou vetou zákona č. 211/2000 Z. z. bol oprávnený rozhodnúť minister ako vedúci ústredného orgánu štátnej správy. V prejednávanej veci sa tak stalo práve rozhodnutím vydaným dňa 24. júna 2005, rozhodnutie ktorého má účinky podľa správneho poriadku. Preto krajský súd posúdil návrh žalobcu ako smerujúci proti neexistujúcemu rozhodnutiu.

S týmto právnym záverom sa plne stotožnil aj odvolací súd.

Na to, aby rozhodnutie vydané v správnom konaní vyvolávalo účinky (teda aby nešlo o pakt), musí byť vydané subjektom, ktorý je podľa zákona vecne a miestne príslušný, t. j. ktorý má administratívno-právnu subjektivitu. Administratívno-právnu subjektivitu v správnom konaní má ten subjekt, ktorý podľa zákona je príslušný uskutočniť konanie a vo veci rozhodnúť. V zmysle uvedeného ak podľa osobitného zákona vystupuje v úlohe prvostupňového správneho orgánu ústredný orgán štátnej správy, administratívno-právnu

subjektivitu majú odbory alebo sekcie. Tieto podľa určenia v štatúte ministerstva v mene ministerstva rozhoduje v zmysle § 61 zákona o správnom konaní osobne minister na návrh rozkladovej komisie. Minister je tak správnym orgánom druhého stupňa.

Názor žalobcu, že rozhodnutie o rozklade malo byť vydané ministerstvom nemá preto v zákone oporu.

V súlade s uvedeným odvolací súd posúdil námietky žalobcu voči napadnutému uzneseniu krajského súdu a zistil, že názor o tom, že žaloba smerovala proti neexistujúcemu rozhodnutiu vychádza z dostatočne zisteného skutkového stavu, správne právne vyhodnoteného, preto zastavenie konania bolo správne.

Podľa odvolacieho súdu však podmienky na konanie podľa piatej časti O. s. p. neboli splnené.

Podľa § 244 ods. 1 O. s. p. v správnom súdnictve súdy preskúmavajú na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupu orgánov verejnej správy, podľa ods. 3 sa rozhodnutiami rozumejú rozhodnutia vydané v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté.

Podľa § 103 O. s. p. v spojení s § 246c O. s. p. je súd povinný kedykoľvek za konania skúmať, či sú splnené podmienky za ktorých môže konať. Neexistencia rozhodnutia, ktoré by súd v správnom súdnictve mohol preskúmavať je neodstrániteľným nedostatkom podmienok konania, a preto takéto konanie je potrebné podľa § 104 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 246c O. s. p. zastaviť.

Ak teda krajský súd viazaný dôvodmi žaloby v zmysle § 249 ods. 2 O. s. p. konanie zastavil, rozhodol správne, preto Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté uznesenia podľa § 219 O. s. p. potvrdil.

Nesprávne však podľa odvolacieho súdu krajský súd svoje rozhodnutie oprel o ustanovenie § 250d ods. 3 O. s. p., preto odvolací súd zmenil odôvodnenie rozhodnutia tak, že konanie v tejto časti návrhu zastavil podľa § 104 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 246c O. s. p.“

V danom prípade podľa názoru ústavného súdu nemožno hodnotiť napadnuté uznesenie najvyššieho súdu ako arbitrárne, pretože vo svojom odôvodnení uviedol

skutočnosti, ktoré ho viedli k záveru, že rozhodnutie Ministerstva dopravy, pôšt a telekomunikácii Slovenskej republiky č. 90/2005 zo 6. júna 2005 je správnym rozhodnutím, ktoré má (môže) byť predmetom preskúmavania v správnom súdnictve. Argumenty uvedené v odôvodnení, ktoré viedli najvyšší súd k potvrdeniu uznesenia krajského súdu s odvolaním sa na právne názory krajského súdu, s ktorými sa najvyšší súd stotožnil, sú síce stručné, ale nevedú k záveru, že napadnuté uznesenie najvyššieho súdu je z tohto dôvodu z ústavného hľadiska ústavne neakceptovateľné a má za následok porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. V tejto časti je preto sťažnosť sťažovateľky podľa názoru ústavného súdu zjavne neopodstatnená.

Čo sa týka namietaného porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy spočívajúceho v tom, že najvyšší súd v danej veci nenariadil pojednávanie, podľa názoru ústavného súdu postupoval najvyšší súd v súlade s príslušnými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku (§ 250a ods. 3) a nijako nepochybil, keď pojednávanie nenariadil; nemohol teda z tohto dôvodu ani porušiť základné právo sťažovateľky, ktorého porušenie namieta, upravené v čl. 48 ods. 2 ústavy. Aj táto časť sťažnosti sťažovateľky je preto podľa názoru ústavného súdu zjavne neopodstatnená.

Čo sa týka namietaného porušenia práv sťažovateľky podľa čl. 26 ústavy a podľa čl. 10 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou považoval za zjavne neopodstatnenú aj túto časť sťažnosti, pretože k porušeniu ústavnoprávných princípov označeným uznesením najvyššieho súdu nedošlo, a teda nemohlo v danom prípade dôjsť ani k namietanému porušeniu označených hmotných práv sťažovateľky garantovaných ústavou a dohovorom.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd túto časť sťažnosti, ktorá smerovala k vysloveniu porušenia základných práv sťažovateľky označeným uznesením najvyššieho súdu, odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. septembra 2008